

54 De vlier

Mijn kameraad de wilde vlier
hij staat er ginds, hij staat alhier
en altijd strekt hij ongestuit
zijn broze takke' en twijgen uit.

Te winter als ontzield en koud
de wind komt varen door het hout
staat hij vergeten en veracht
terzij de leege wege' en wacht.

Soms zwenkt een vogel uit zijn vlucht
terzijde en uit de winterlucht
en voelt zich veiliger en zingt
door 't vlierenhout dat hem omringt.

De regen vlaagt met driest geweld
in 't prille jaar door 't open veld.
De vlier herreze' en opgericht
breekt uit zijn knoppe' en zoekt het licht.

Alwaar hij staat en groeien moet
schenkt hij zijn milden overvloed,
daar strekt hij, koel in 't windgeruisch,
de vogels tot een veilig huis.

Geworteld aan de gore gracht
heft hij zijn blanke bloesempracht
omhoog langs wal en blinde muur
in 't blinkend licht van 't middaguur.

Te avond staat hij teer en stil
en fluistert zacht in winds geril,
Het regenen doorgeurt hij zacht
en mild in zwoelen zomernacht.

Doorschenen van Octobergoud,
valt blad na blad, vermoeid en oud,
nu biedt hij gul, in donkren gloed,
de vruchten van zijn overvloed.

Hij staat van najaars stormgeweld
ontluisterd schier, in 't open veld.
Gebroken, en in 't hart belaagd
staat hij geduldig, en verdraagt.

Mijn kameraad, de wilde vlier,
zoo staat hij ginds, zoo staat hij hier,
blijmoedig, open, frank en vrij,
de wilde vlier in elk getij.

OPGANG

David Ietswaart.